

повинні демонструвати рівень засвоєння мануальних навиків по методикам місцевого знеболення на фантомах (черепках) та пацієнтах.

Використання різноманітних форм контролю і впровадження бально-рейтингової системи в навчальний процес дозволяють підвищити якість засвоєння навчальної дисципліни «хірургічної стоматології», в тому числі і питань по знеболенню.

Важливим елементом навчання спеціальності є участь студентів в студентській науковій роботі, як слухачі та з виступами на підсумковій студентській науковій конференції.

Все це дозволяє на сучасному рівні підготувати лікаря-стоматолога, який повинен відповідати вимогам практичної охорони здоров'я.

Ладутько С.В., Качула С.О.

Значення викладання біохімії у формуванні фахового менталітету у студентів вищих медичних закладів

В усіх сферах життєдіяльності людини і суспільства ХХІ століття висуває нові завдання та високі вимоги перед вищими навчальними закладами. В наш час дуже швидко відбувається зміна ідей і технологій, тому вищі навчальні заклади повинні забезпечити високу функціональність та здатність студентів в цих умовах творчо засвоїти лавиноподібний розвиток знань та високих технологій.

Однією з найактуальніших задач сучасності є підвищення якості охорони здоров'я. Зростаючі вимоги до спеціалістів-лікарів вищої кваліфікації вимагають підвищеного рівня теоретичної та практичної підготовки, забезпечення більш тісного зв'язку у викладанні медико-біологічних наук та клінічних дисциплін. Викладачі медичних вищих навчальних закладів повинні використовувати можливості прогресу природничих наук для формування у студентів фахового менталітету. Щоб успішно розв'язувати складні і різноманітні проблеми, що виникають в процесі бурхливого розвитку науки, сучасні фахівці повинні володіти науковим світоглядом, сучасними методами і теоріями пізнання. Наукові знання в поєднанні з внутрішніми переконаннями і активною діяльністю сприяють формуванню світогляду. Тому в навчальному процесі потрібно формувати фахоорієнтовані переконання, високі моральні якості та активну життєву позицію.

Загальна хімія, яку студенти в медичних університетах України засвоюють на I курсі, відноситься до базових дисциплін. На II курсі студенти вивчають біологічну хімію, де хімічні закономірності наближаються до організму людини. Саме ці дисципліни дають природничо-науковий матеріал для формування наукової картини світу та всебічного світогляду. Ще М.В.Ломоносов писав: „Медик без достатнього пізнання хімії досконалим бути не може”. Тому основним направленням вищих медичних закладів є підготовка високо кваліфікованих фахівців, які діагностують захворювання не тільки по наявності клінічних симптомів, але розуміють і зміни біохімічних процесів, що призводять до виникнення тої чи іншої патології. Патогенез багатьох хвороб обумовлений саме змінами метаболізму в клітинах, що

призводить до ураження органел та руйнування клітин. Визначення біохімічних показників (метаболітів або активності ферментів) допомагає лікарю поставити правильний діагноз, провести контроль обраної терапії та зробити прогноз перебігу хвороби. Глибокі знання біологічної хімії необхідні лікарю, бо забезпечують розуміння патогенезу захворювань на молекулярному рівні.

Лациба В.П., Іванова Н.В.
Сучасне бачення історії України

Ознайомлення з українським історичним наративом засвідчує наявність цілого комплексу контраверсійних теоретично-методологічних проблем як внутрішнього, так і зовнішнього характеру. Інтелектуально-гносеологічна незавершеність і перманентні геополітичні виклики, на жаль, не дають змоги досягти досконалого опису цивілізаційної мети ні у коротко – ні у середньостроковій перспективі.

Національний наратив розглядав українську історію як становлення українського народу у контексті історично-лінійного процесу. Головними концептами у даному підході були т. зв. “державотворчі хвилі”, пов’язані, насамперед, з національно-визвольною боротьбою – козаччина, гетьманщина, УНР, ЗУНР, новітня незалежність. Спільним для них було досягнення емансипації українців і звільнення від великодержавного шовінізму як російського так і польського.

Проте національна парадигма української історіографії, здобувши гору в історіографічному змаганні в межах російського і польського наративів, водночас виявила деякі суттєві вади націоналізації української історії. Поза контекстом залишились не лише важливі аспекти територіальної чи культурної історії, а й чимало самих етнічних українців. Особливо з числа тих, хто не вписувався до національного проекту (т. зв. малоросійські, галицькі та закарпатські москвофіли, полонофіли та ін.).

Сучасні дослідження інтелектуальних та культурних течій в українському історичному наративі засвідчують незрілість і недосконалість національно-ментальної ідентифікації, приписуванні соціальним групам національних ідентичностей, яких тоді ще не існувало або не були впровадженні у національну свідомість українців.

Своєрідною альтернативою національному історичному наративу є спроби написати багатоетнічну та мультикультурну історію України. Для них характерне намагання знайти місце особам і подіям, яких у традиційному наративі не було, хоча вони вельми важливі для розуміння минулого й теперішнього України. Уводячи до багатоетнічної історії України персоналії з проросійською орієнтацією, провідних представників польського, єврейського, кримськотатарського культурних відроджень її прибічники прагнуть скласти істотно багатшу мозаїку української історії та замінити ідеологічно-культурну конфронтацію різних етнічних наративів їх більш толерантним співіснуванням. Однак створення багатоетнічної історії не